

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 2
feb -
marts
2015
19. årg.

De kvindelige kurdiske krigere i Kobane kæmpede heltemodigt. foto:pukcc.net

**TEMA: EU's KRISE -
EURO - GRÆKENLAND - UKRAINE**
OK2015: Giv mindstelønnen et løft
For mangfoldighed - mod fremmedhad og racisme

KOBANE BEFRIET FOR IS! TAK TIL DE KURDISKE FRIHEDSKÆMPERE!
SLET PKK FRA TERRORLISTERNE!

Lyspunkter i en formørket tid

Det er en mørk tid, vi gennemlever - midt i det andet årti i det tredje årtusinde. En formørket tid med imperialistiske krige, med reaktionære borgerkrige, og igen med truslen om en ny verdenskrig. En dystertid, hvor fanatisk religiøs fundamentalisme blomstrer op igen i alle de store religioner med krav om en tilbagevenden til middelalderen – en tvilling til den fremvoksende højrereaktion og fascismen. En rådden tid med økonomisk krise, som betales af almindelige arbejdende over hele verden, mens milliardærer og mangesmillionærer bare skovler guld ind efter love og regler, de selv har fastlagt. En ond tid med kapitalismens brutale kramper, der peger hen mod en frygtelig døds kamp.

Men der er også lyspunkter i mørket. Det er alene folkenes kampe og deres fremgang - selvom sejrene kan blive tyvstjålet eller undergravet af magtthaverne, af kapitalen.

Et sådant lyspunkt er Kobane, den belejrede nordsyriske by, som heroiske kurdiske kæmpere har forsvaret mod den barbariske islamisk fundamentalistiske terrormilits IS, indtil middelalderkrigerne med de hypermoderne våben og slet skjult støtte fra Tyrkiet, Saudi-Arabien m.fl. måtte opgive belejringen og trække sig tilbage.

De stod over for langt dårlige udrustede kurdiske partisaner, der til gengæld var udstyret med en stærk moral og gennemsyret af en demokratisk og revolutionær ånd. De forsvarede de demokratiske fremskridt, opnået i det selvstyrende Rojava, som Kobane indgår i. Mænd og kvinder i samme kamp. De kvindelige partisaners mod og kampvilje har gjort et stærkt indtryk i verden. De satte ansigter og køn på kampen mod den sociale og åndelige formørkelse, som kun udbytterne har interesse i.

De kurdiske kæmpere har igen bevist den gamle sandhed, at når folkets mobiliseres for en retfærdig sag og alle deltager i kampen (og får lov til at deltage), så kan selv den mest barbariske aggressor slås tilbage. Og de har vist, at det ikke er kurderne og deres illegale kamporganisation PKK, som er terroristerne. Kriminaliseringen af PKK må væk!

Kobane er ødelagt – men kampviljen og sejrsviljen hos

det kurdiske folk, der støttes af alle progressive kræfter, er styrket.

Et lyspunkt var også det græske valg. Et markant flertal satte EU-regeringen og EU-partierne på porten. Grækerne vil ikke længere acceptere nedskæringspolitikken, der har kastet et flertal af dem ud i fattigdom, og mange i stor nød. De vil ikke acceptere trojkaens diktater. Det er et signal også til andre af EU's lande og folk om at rejse sig mod sparepolitikken og den uendelige gældsætning til de tyske banker og EU-monopolerne. Og om at de må støtte de græske arbejdere og det græske folk i deres kamp for at smide trojkaen ud, få ændret gældsbyrden og rullet de asociale reformer tilbage.

Det står pinligt klart, at europrojektet er en fiasko, og at nedskæringspolitikken ikke har skabt vækst eller overvundet krisen. Nu prøver man med en gigantisk devaluering ved at lade euroudstedelsen galoppere. Det har pludseligt udløst et spekulativt pres på kronen for at ophæve bindingen til den vaklende euro. En absurd situation, som vil blive afløst af nye absurde udviklinger.

Det ville være herligt, om situationen i Ukraine kunne tælle som et lyspunkt. Kiev-regimets krig mod dens modstandere i Donbas-regionen hører til de aller sorteste kapitler i Europas historie efter 2. verdenskrig. Slagterierne med måske 50.000 dræbte, mere end en million flygtninge, og ødelæggelsen af det industrielle centrum i landet er uhyrlige; det er kriminelt, fascisme, krigsforbrydelse, som kupregimet i Kiev og dets støtter i USA og EU – fra Obama til Merkel, Hollande og Thorning – har ansvaret for. De vil også blive præsenteret for en regning. Lyspunktet er, at Kiev-regeringens brutale krig er blevet bremset af oprørerne, der nu har initiativet på slagmarken, hvad der har hensat EU-politikerne i panik. Det er oprørerne, folket i østukraine og ukrainerne i almindelighed, der siger fra over for den morderiske Kiev-regerings krig mod landsmænd – blandt andet ved at flygte fra militærtjeneste – der må støttes.

Det er folkets kampe, som skaber lyspunkterne. Dem alene.

Redaktionen 10. februar 2016

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: KPnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2015

Halvår (6 nr.) 250 kr.

År (12 nr.) 450 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

13. marts 2015

Deadline næste nr. 06.03.15

EU er ikke centrum i universet

Et farvel til eurobindingen vil være til gavn

Det er fuldt ud økonomisk forsvarligt at skippe Danmarks rigide binding til euroen og beslutte at tage selvstændig politisk kontrol over valutakursen.

I den internationale valutahandel er alt relativt, der findes ikke et bestemt objektivt målepunkt eller en bestemt vekselkurs til virkeligheden, som alle landes nationalbanker forpligter sig til at følge.

I perioder har man forsøgt sig med et internationalt aftalt system, hvor prisen på guld var bestemmende, men sidst det led skibbrud, var i halvfjerdsene.

Så hvad er pengesedlerne værd, hvis der ikke findes et fast holdepunkt?

Der findes enkelte lande i verden, der har opretholdt et forbud mod international valutahandel og dermed forbud mod international spekulation. De lande kan så ikke handle internationalt i egen valuta.

Al eksport og import må så ordnes med byttehandler eller i dollar eller i andre internationalt anerkendte valutaer. (I krigszoner eller i ulande betyder det ofte, at der udvikler sig et dobbelt valutasytem, hvor dollar eller andre internationale valutaer indgår på lige fod med den lokale valuta).

Alternativet til et selvstændigt valutaområde er, efter den internationale fastkursaftale brød sammen, tilsyneladende kun total åbenhed og fri spekulation.

Enkelte lande har ladet kursen flyde stort set frit, så det kun er de "frie markeds kræfter", der bestemmer kursen i forhold til omverdenen. Men i realiteten er det kun de store imperialistiske økonomier, der har den politik. Og det har de kun på skrømt, fordi også de indbyrdes forsøger at kontrollere, at der ikke er alt for store udsving.

Eller de spekulerer imod hinanden, hvis der er konflikt. Alle andre mindre lande der har opgivet en selvstændig valutakurs forsøger at balancere deres værdi i forhold til stormagternes.

Ad flere gange er der indgået regionale valutaaftaler, hvor f.eks. lande i EF forsøgte at holde en indbyrdes fast-

kurs. Det brød dog sammen den ene gang efter den anden, indtil den fysiske møntenhed euroen blev indført.

Danmark havde en periode holdt en fastkurs i forhold til Tyskland og valgte at fortsætte med at holde en fastkurs over for euroen. Det betyder konkret, at nationalbanken må kontraspekulere i valutamarkedet hele tiden. Nationalbanken kan selv købe og sælge kroner og euro og kompensere over for spekulanters køb og salg af danske kroner på markedet og holde en fastkurs i forhold til euro.

Det ville være meget godt, hvis euroen selv havde en fastkurs i forhold til et eller andet, f.eks. verdens andre store valutaer, men det har den ikke.

Krone og euro

Så den såkaldte fastkurspolitik er jo som at tro, at EU er centrum i universet. Det, fastkursen i virkeligheden betyder, er, at den danske krone har relativt store udsving i forhold til f.eks. dollar og nordiske handelspartnere.

Alternativet er oplagt at stoppe med at koste penge i den rigide binding. Og så tage diskussionen i folketinget om, hvad man vil måle valutakursen op imod, som f.eks. en svensk model, hvor de har en vægget kurs i forhold til de største handelspartnere.

Et skift i valutapolitikken vil indebære en risiko for dem, der har lån i international valuta, men generelt vil en selvstændig valutapolitik være et gode og mindske risikoen, som Danmark i øjeblikket løber ved at være bundet til at opkøbe masser af euro og føre en rentepolitik, der ikke er afstemt efter Danmarks økonomiske situation, men efter ECB.

Ved at hjemtage valutapolitikken fra EU åbner man altså for en større økonomisk værktøjskasse, og igen – risi-

koen er betydeligt større ved at blive i den nuværende "fastkurs", end det er at skifte til at bestemme selv.

Det egentlige problem består i, at kapitalismens pengesystemer har mistet jordforbindelsen, og med indførelsen af uafhængige nationalbanker også sin politiske overbygning.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med

kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet - hver dag

KPnetTV

Reportager fra gaden på youtube

KPnetavisen Facebook forum

Twitter @kpnetdk

Tegn abonnement på månedsbladet **Kommunistisk Politik**

Deltag på kpnet.dk/blogs

Lyt til Oktober Radio på speaker

kontakt: kompol@apk2000.dk

Det første krav, der blev solgt ud, var løft af mindstelønnen

Traditionelt er det i den offentlige sektor overenskomsterne for de 182.000 statsansatte, der afsluttes først. De fungerer samtidig som retningsgivende for de øvrige offentligt ansatte. De kommunale overenskomster dækker omkring en halv million – heriblandt mange af de lavest lønnede i den offentlige sektor, deraf mange medlemmer af FOA.

Overenskomsterne blev forhandlet mellem Bjarne Corydon og finansministeriet og Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU). De aftales som treårige.

Aftalen rummer lønstigninger på 0,50 procent i 2015, 0,80 procent i 2016 og 3,20 procent i 2017. Med en lokal løndannelse på skønsmæssigt 2,1 procent er den samlede lønudvikling i perioden på 6,6 procent.

I betragtning af den nuværende lave inflation (som der ikke er nogen garanti for vil holde sig gennem tre år) forventer parterne, at reallønnen er sikret. De, der kan huske bare nogle få overenskomster baglæns, vil genkende dette mantra: LO-toppen er hver eneste gang gået ud og har lovet, at reallønnen er sikret.

I virkeligheden er den gået baglæns fra overenskomst til overenskomst.

Overenskomst 2015

For at gardere sig i alle ender har Corydon sikret sig en garanti for, at den statslige lønudvikling ikke kan overstige den private i perioden.

Sikringen af et kraftigt lønløft for de lavest lønnede og en mindsteløn på 19.500 kr. om måneden blev opgivet af forhandlerne.

- Det kan ikke kaldes andet end en skammelig kapitulation og endnu en kniv i ryggen på de lavest lønnede, der har set deres realløn falde mere end nogle andres, siger Dorte Grenaa fra APK.

- Det er samtidig et signal om, at de lavest lønnede ikke skal forvente et gennembrud i forhold til kommunerne. Det vil være helt uacceptabelt, og et gigantisk forræderi, hvis fagtoppen accepterer dette. Det er i 2015, hullet skal slås til mindstelønnen. Noget tyder på, at der skal forberedes en Stem Nej-kampagne.

Systematisk løndumping: Arbejdsretten godkender 60 kr. i timen

Arbejdsretten har blåstemplet, at to overenskomstdækkede virksomheder har benyttet leverandører uden overenskomst til at levere arbejdskraft, der tjente 60 kroner i timen. Arbejdet på en stor jysk planteskole og et stort fynsk gartneri er udført som såkaldt entreprisarbejde, der falder uden for overenskomsternes dækningsområde.

Dermed har klassesdomstolen endnu en gang godkendt arbejdsgivernes omgåelse af den overenskomstdækning, som de i andre sammenhænge har udtrykt læbebekendelse til.

Den systematiske løndumping er en følge af medlemskabet af EU.

Kamp om arbejdstidsregler og løn i kommuner og regioner

Angreb på løn- og arbejdsvilkår er kommunernes og regionernes arbejdsgiverkrav til den kommende overenskomst, specielt for de ansatte i døgnarbejde. KL ønsker lønningerne ned og fri råderet over døgnets 24 timer. Spørgsmålet om arbejdstiden bliver et angrebspunkt inden for det offentlige område, som regeringen vil beskære med 12 milliarder frem til 2020.

Overenskomstforhandlingerne for 630.000 offentligt ansatte i kommuner og regioner finder sted i en situation, hvor det er regeringens plan, at der skal spares 12 milliarder på det offentlige område frem til 2020. Det skal bl.a. ske gennem ændring af arbejdstidsregler-

ne. Lærerne var de første, nu følger en række andre grupper. Lærerne kæmper ved denne overenskomst for at vinde nogle af deres tab omkring arbejdstidsreglerne tilbage

Angrebet retter sig ved denne overenskomst især mod de 120.000 sosu'ere,

pædagoger, sygeplejersker og andre, der arbejder i døgnarbejde på plejehjem, institutioner og bosteder. Her ønsker KL, at de ansatte nærmest skal stå konstant til rådighed og kunne tilkaldes med kort varsel og uden tillæg og i højere grad end nu kunne blive pålagt overarbejde med kort varsel.

Konkret er det en del af kommunens krav, at 12 timers vagter erstatter de nuværende ti timers vagter, at aftenvagten starter kl. 18 mod nu kl. 17, og endelig at varsler afskaffes for over- og merarbejde. Fridage skal kunne annulleres med ned til et døgn varsel. Endelig angriber KL lønningerne ved at kræve en række tillæg og pauser fjernet.

Lavtlønnen skal løftes

I den forløbne overenskomst-periode er lavtlønnen yderligere sattet bagud.

Denne gang skal der hentes et reelt lavtlønsloft. Det har FOA, der omfatter grupperne af lavtlønnede kvinder inden for ældrepleje, børneområdet og service, på forhånd meldt ud.

Og Epinion har lavet en undersøgelse, der viser, at 69 % af danskerne er enige i, at det er de lavtlønnede, der skal løftes ved forårets overenskomstforhandlinger.

Efter de sidste mange års minus-overenskomster og krisepolitik er reallønnen stadig faldende. Og de lavtlønnede har et stort lønefterslæb.

Da lavtlønsområder samtidig er kvindelønsområder, er der et voksende uligeløns-spørgsmål oveni.

De voksende lønforskelle mellem

højt- og lavtlønnede i de forskellige kommunale og regionale sektorer er vokset endnu hurtigere efter de sidste overenskomster, fremhæver FOA.

Økonomen og juristen har i snit fået 3.130 kroner mere i løn de sidste tre år på det offentlige arbejdsmarked. Imens har en social- og sundhedshjælper fået 1.245 kroner – beløb, der er før skat og skattelettelser til de højestlønnede.

Overenskomst 2015

FOA peger på to indlysende årsager til, at de lavtlønnede har fået så lidt. Lønstigningerne er ikke i kroner og øre, men i procenter af en henholdsvis høj og lav løn, hvilket yderligere øger løn-

forskellen. Ved overenskomsten 2013 blev lokallønnen skruet sammen på en sådan måde, at de lavtlønnede nu betaler for, at de højtlønnede kan få mere, gennem den såkaldte reguleringsordning.

Hvorvidt afskaffelse af de to krav kommer gennem Forhandlingsfællesskabets frasorteringsmaskine, er nok mindre indlysende. For slet ikke at tale om kravet om et reelt lønloft til de lavtlønnede.

Det er nødvendigt at bryde den gængse classesamarbejdsforestilling om, at der kun findes den sum penge, som de offentlige arbejdsgivere og lockout-nedskæringsminister Bjarne Corydon afsætter, og som de offentligt ansatte så kan slås med hinanden om.

Der skal langt større beløb til at sikre mod faldende real- og lavtløn, og lønrammen skal brydes.

Kvindeuligeløn på 30 pct. i forhold til uddannelse – og lavtlønnen falder

Af Dorte Grenaa

Hvis kvinders løn kun blev bestemt af deres uddannelse, erhvervskompetencer og præstation, ville den være højere end mænds løn i lande som Danmark og Sverige.

Det viser analyser fra den internationale lønsammenligning (Global Wage Rapport) fra ILO – FN's Internationale Arbejdsorganisation.

Kvinderne er generelt bedre uddannet, har flere kompetencer og må yde en større indsats end mænd i samme job. I lande som Danmark og Sverige, Brasilien, Rusland og Litauen skulle lønforskellen til kvindernes fordel derfor komme op på over ti pct.

Det ville svare til en lønstigning på 30 pct.

For virkeligheden er, at kvinderne uligeløn er på 20 pct. mindre i løn. Virkeligheden i Danmark er, at uligelønnen fortsat er voksende. At offentligt ansatte mænd i 2012 tjente 40 kr. mere

i timen, at kommunalt ansatte mænd tjente 26 kr. mere, og regionalt ansatte mænd tjente 72 kr. mere i timen end kvinderne i samme sektor.

I årevis har arbejdsgiverne, politikere og fagbosserne forsøgt at bilde kvinder ind, at hvis de bare strammede sig lidt mere an på netop disse områder, kunne de selv eliminere kvinde-uligelønnen. Højere uddannelse ville give kvinderne mere ligeløn.

I dag er de yngre kvinder bedre uddannet end de yngre mænd. Men uligelønnen vokser.

Det er således helt klart, at flertallet af kvinder ikke får en løn, der svarer til de officielle kriterier, eller til hvad deres arbejde er værd.

Det er der ingen arbejdere, der gør under den kapitalistiske

Frihed – lighed - socialisme

Oktober Bogcafé og APK København inviterer til fejring af Kvindernes Internationale Kampdag

Lørdag den 7. marts

kl. 19

Oplæg kvindernes kamp i dag – Dorte Grenaa

Musik Lizette Lassen, Linda Olsen m.fl.

Oktober Bogcafé - Vesterfælledvej 1

1750 København V

Frihed – lighed – socialisme

Fra storkonflikten i 2008

økonomi. Lønnen udgør kun en lille del af arbejdets værdi – det meste af arbejdets værdi går til øvrige produktionsomkostninger, alt inklusive, og til fortjeneste og profit til virksomheds-ejerne, bankerne og arbejdsgiverne.

Forklarer det uforklarlige

ILO kalder størstedelen af kvindernes uligeløn i EU-landene for ”uforklarlig”.

Ikke mindst Clara Zetkin har tidligere med marxismen forklaret dette ikke særligt uforklarlige fænomen: jo lavere løn, jo større produktivitet, jo mere profit. Kvinderne blev en af kapitalismens store billige lavtlønsgrupper,

Overenskomst 2015

der skal trykke lønnen generelt. Og det er kvinderne stadig, i dag både som de store lavtlønsgrupper på det officielle arbejdsmarked og som hovedparten af den totalt underbetalte gruppe på tvangsarbejde til en løn, der svarer til offentlige sociale ydelser eller understøttelse.

Det sidste er en manøvre, der skal presse lavtlønnen yderligere ned. Arbejdsgiverne presser lønnen ned, der hvor arbejderne står mest alene og må klare sig selv.

På trods af at præcis samme udvikling ses i øvrige EU-lande, ikke mindst Tyskland, har ILO ikke denne gruppe med, når de skal analysere lavtløn.

Også den danske socialdemokratiske tænketank CEVEA lukker øjnene og advarer om, at dette kan blive konsekvensen, hvis blå blok vinder næste valg. Det er allerede sådan i dag under den nuværende regerings nyliberale reformer.

Lavtlønnen falder

For samtlige lavtlønnede – både mænd og kvinder – gælder det, at lavtlønnen i de vestlige industrilande som EU og USA falder og for millioner til under fattigdomsgrænsen. Det er de arbejdende fattige i konkurrence-markeds-økonomiens hellige navn.

Samtidig sker det, at lønningerne i de nye vækst-økonomier som Indien og Kina generelt stiger. Det viser tallene fra ILO.

EU's lønstrategi har været og er fortsat, at lønnen skal helt ned på niveau med eller under konkurrenternes.

Måske den skæve udvikling ikke er så 'uforklarlig' igen!

Nej til EU's Bankunion – Nogle argumenter

Af Lisbet Bonde

Lisbet Bonde er medlem af APK og af Folkebevægelsen mod EU

Bankunionen, som blev færdigforhandlet i EU i april 2014, er påtvunget de lande, der er med i euroen.

Lande som Danmark og Sverige, der ikke er med i valuta-samarbejdet, kan godt tilslutte sig Bankunionen.

Sverige har sagt klart nej til dette.

I Danmark derimod tyder alt på, at regering – både den ene og den anden – vil melde Danmark ind. Der tales imidlertid slet ikke om det.

Lige nu ligger spørgsmålet til juridisk vurdering i Justitsministeriet, men alle forventer, at vurderingen vil give grønt lys til Folketinget om at tilslutte sig Bankunionen UDEN en folkeafstemning.

Det vil i givet fald være et meget alvorligt anti-demokratisk skridt og et brud på Grundloven.

Det vil være en stor suverænitetstaf-givelse.

Det vil være en ganske alvorlig og risikabel affære for befolkningen.

Det vil være endnu en stor mur i opbygningen af Europa-staten, som i denne tid har taget fart i retning af mere og mere EU, mindre og mindre Danmark.

Selvom hele spørgsmålet er dysset totalt ned fra politikernes side, og stort set også fra mediernes side, er der dog heldigvis mange, som ytrer sig enten meget skeptisk, meget bekymret eller decideret imod dansk tilslutning til en Bankunion.

Mens andre – også inden for finansverdenen – giver udtryk for, at Danmark minimum skal vente nogle år og vurdere, hvordan Bankunionen kommer til at fungere.

Sagen er nemlig: Er du inde, så smækker døren i, og du kan ikke komme fri. Holder du dig ude, står døren åben – de vil hellere end gerne tage imod flere lande.

1.

Bankunionen betyder den største suverænitsafgivelse i mange år.

Thomas Barnebeck Andersen, professor i økonomi ved Syddansk Universitet, skrev i Berlingske den 12.12.14:

”Deltagelse i Bankunionen er i bund og grund en politisk (ikke en økonomisk) beslutning, eftersom den både indebærer dansk suverænitsafgivelse og yderligere europæisk integration.

Den indebærer suverænitsafgivelse, idet Danmark vil skulle overdrage en stor del af kontrollen med den finansielle sektor til EU – ikke mindst beslutningen om redning af store banker i tilfælde af en krise.

Peter Spiegel fra Financial Times har således kaldt Bankunionen den største suverænitsafgivelse siden euroen.”

Professor Barnebeck Andersen siger videre:

”Den finansielle sektor er af fundamental samfundsinteresse i alle lande, så det er ikke nogen ubetydelig beslutning at tilslutte sig Bankunionen.”

Finn Østrup, professor, dr.merc. ved CBS, skriver i Berlingske 4. maj 2014:

”Deltagelse i Bankunionen vil være en af de vigtigste beslutninger om suverænitsafgivelse, som Danmark har stået over for i årtier.”

2.

Et afgørende element i Bankunionen er, at det enkelte land overdrager beslutningsretten vedrørende eventuel lukning af en bank til en euro-myndighed.

Håndteringen af en nødlidende bank vil ikke længere være regeringens ansvar, men skal besluttes af en EU-gruppe udpeget af Den Europæiske Centralbank samt af landene i Bankunionen.

Om en bank lukkes eller overlever ved fusion eller ved frasalg af dele af banken m.v., betyder en del for kunder og småaktionærer.

Der kan også blive tale om en nedskrivning af bankens gæld, hvilket medfører en nedskrivning af kundernes indskud i banken.

Det vil denne EU-gruppe være dommer over.

Tænker man tilbage på lukningen af Amagerbanken, blev der efterfølgende rejst stor kritik, fordi banken kunne have været reddet, og mange kunne have undgået tab af pensionsopsparinger og andet.

Professor Finn Østrup skriver videre 5. maj 2014:

”For det tredje kan det få katastrofale følger for dansk økonomi, hvis ECB og den fælles euro-myndighed til håndtering af kriser skulle beslutte, at f.eks. Danske Bank, Nykredit eller Jyske Bank skulle lukkes.” Samt:

Ikke mere union!

”Det er i øvrigt betænkeligt, at deltagerlande i Bankunionen vil have egeninteresse i at løse kriser i andre landes banker med en lukning, hvorved man kan fremme konkurrencemulighederne for sine egne banker.

Sat på spidsen: En lukning af Danske Bank eller Jyske Bank vil give gode ekspansionsmuligheder f.eks. for Deutsche Bank.”

Almindelige borgere og bankkunder kan være ligeglade med deres banks storaktionærer.

Men vi kan ikke være tjent med mere og mere monopolisering, mere og mere centralisering, mere EU-stat. Mere magt til de største imperialiststater i EU.

3.

Taberne bliver skatteyderne og bankkunderne.

Den bankredningsfond, som ifølge aftalen skal opbygges gennem otte år gennem indskud fra bankerne selv, vil, som det er aftalt, være alt for lille til at redde noget i virkeligheden.

Professor Finn Østrup skrev i førnævnte kronik:

”En anden grund til ikke at gå med er, at lande gennem deltagelse i Bankunionen kan blive tvunget til fremover at støtte banker i andre deltagerlande. Der er herved en risiko for, at danske skatteydere og/eller danske bankkunder fremover kan komme til at bidrage til at løse bankkriser i andre lande.”

Han skriver videre:

”Det er dog mest sandsynligt, at de fælles bankunions-midler vil blive anvendt til at støtte de banker, som er vigtigst på europæisk niveau, dvs. de største banker i de største lande.”

Jeppe Christiansen, adm. direktør i Maj Invest, skrev i Berlingske 18. maj 2014:

”Når de sydeuropæiske banker kommer ind i en bankunion med solidarisk hæftelse, betyder det, at Bankunionens medlemslande dermed reelt hæfter for de sydeuropæiske landes statsgæld.”

4.

Der er ingen fordele ved et overnationalt banktilsyn.

Jeppe Christiansen skriver:

”De store europæiske banker er mindst 50 gange større end de mellemstore danske SIFI-banker. Men i en bankunion skal de under samme finansielle tilsyn, og kravet om harmoniserede regler for banker vil påtvinge centralisme, bureaukrati og store omkostninger. Den dynamik og evne til fornyelse, som er nødvendig i den globale konkurrence, vil forsvinde, og danske banker blive styret efter de behov, som ECB har for at kontrollere europæiske megabanker.”

Vi har rigeligt af gribbe i Danmark – der er ingen grund til at sætte endnu større gribbe til at vogte for os.

Når priserne falder

Den økonomiske krise i nye klæder

Den europæiske centralbank har skiftet kurs og står klar til at sende penge i omløb. Nu skal der gang i inflationen, så der kan komme gang i væksten. Regningen for krisen sendes igen ned til verdens fattigste.

Det samlede prisindeks faldt statistisk set en smule i slutningen af 2014, og i januar 2015 med 0,6 procent, ifølge tal fra Eurostat. Årsagen er en kombination af krisen og den økonomiske sparepolitik, der er dikteret, og et meget stort fald i olieprisen.

Det er ikke udtryk for deflation, altså at det er pengene som sådan, der er blevet mere værd, eller at folk generelt oplever, at købekraften stiger. Der er ikke et fald i hverken de store udgifter til bolig eller fødevarer.

Den væsentligste grund til den dårlige statistik er, at arbejdsløsheden i flere EU lande er astronomisk høj og lønningerne generelt har været under pres. Også i Danmark har de sidste år budt på faldende realløn til store grupper i arbejde og ikke mindst for mange på overførselsindkomster og dem, der er blevet sparket helt ud af systemet.

Samlet set er arbejderklassens købekraft altså faldet markant, og det har forudsigeligt forlænget og forværret den økonomiske depression. Den relative overproduktionskrise vil først nå sit lavpunkt, når kapaciteten er bragt i balance med efterspørgslen.

Det særlige ved denne krise er, at den offentlige sektor næsten 100 procent bliver styret efter samme kapitalistiske principper som private virksomheder: Massefyringer og løndumping er blevet universalmidlet på underskud. Resultatet er naturligt nok, at "der holdes igen" i de små husholdninger, de kan ikke andet. Altså, kapitalistisk krisepolitiklogik dikterer et hurtigere fald i efterspørgslen end fald i produktionen.

Men prisen på arbejdskraften står ikke alene, også faktorer som høj gældsætning gør, at der ikke er penge til nye investeringer. Renteudgifterne suger det hele, gælden efter boligboblen og jordprisboblen og de andre spekulati-

TEMA: EU's krise - Euroen

onseventyr, som stortrivedes frem til kollapse i 2008.

Og dertil er det særlige bondefanger-tilbud, som kaldes 30-årige afdragsfrie lån, der i virkeligheden betyder ti år, hvor man "bare" skal betale renteudgiften, og derefter en spændetrøje på 20 år til at betale lånet af. Rigtig mange boligejere vil opleve, at de vil få mindre i disponibel indkomst, efterhånden som gældsposter skal afdrages.

Krige, tørke, krise og oprør

Prisen på energi har været en anden meget betydelig enkeltfaktor. Ved krisens begyndelse tog prisen på olie nogle gevaldige udsving, men har siden 2009 holdt en høj kurs. Også prisen på fødevarer har været ramt af spekulation.

Det er en blanding af krige og tørke og den økonomiske krise, der har været med til at gøre energimarkedet og fødevarer til et lukrativt spekulationsmarked. Over hele verden har man set man hungerrevolter og strejker for højere løn. Det var den samme blanding, der i december 2010 udløste et oprør i Tunesien.

I efteråret 2014 fik Danmark den første lille indikator på, at tiden med høje

oliepriser var ved at være forbi, da OW Bunker gik konkurs. Og det er i samme omgang historien om, at ingen har lært det mindste.

Den 28. marts 2014 bliver OW Bunker børsnoteret med skønmaledede regnskaber, og den tidligere ejer, den svenske kapitalfond Altor, kan stryge en kæmpe gevinst. Et halvt år senere går firmaet konkurs, og det viser sig, at der er investeret og tabt milliarder af gode pensionspenge.

Det viser, at selv de største stadig går med skyklapper, når der øjnes en gevinst; ikke én tænker på, at det er idiotisk at kaste penge efter fossil energi; ikke én tænker på, at det er idiotisk at sende penge efter spekulation og salg i stedet for udvikling og produktion; ikke én tænker på at kigge efter i regnskaberne; og ikke mindst så tænker ingen på, at olieprisen nok vil falde tilbage på et tidspunkt.

Tværtimod er historien nærmest nøjagtig som med huspriserne, at der er tegn på en evighedsmaskine. Idioterimer på kapitalisme.

Spekulation i lave oliepriser

Olieprisen er af flere grunde ramt nu. Først og fremmest er der brug for mindre olie, men samtidig bliver der produceret mere.

Der er brug for mindre, fordi vedvarende energikilder er begyndt at slå igennem, og fordi de store økonomier som Kina ikke længere vokser med samme tempo som forventet. Den slags udsving i efterspørgsel og produktion er normale, og på et tidspunkt, når prisen er lav nok, vil OPEC-landene intervenere og reducere i deres daglige produktion, så prisen stabiliseres.

At det ikke allerede er sket, skyldes en række omstændigheder, der gør, at OPEC har interesse i at få prisen på olie ned:

En faktor er, at en høj oliepris har fået gang i udviklingen af en række

mere omkostningstunge udvindingsformer såsom fracking, og det har øget det umiddelbare udbud, men det har også – og lige så vigtigt – øget de såkaldte energireserver og udskudt olieproduktionsmængdens tipping point med adskillige årtier.

Resultatet af lav pris er, at de store olie-firmaer har indstillet efterforskning i vanskelige geografiske områder indtil videre.

Men en anden vigtig faktor er konflikten mellem Rusland på den ene side og EU og USA og flere af de reaktionære olieproducerende regimer i Mellemøsten på den anden. Ruslands eksport af olie og gas har været en af landets væsentligste indtægtskilder de seneste år og medvirkende til, at landet er ved at komme sig økonomisk og også i militær styrke. En høj oliepris vurderes som en forhindring for de imperialistiske ambitioner om at splitte Irak og Syrien.

Og det er kun en bonus, at lande som Iran og Venezuela og andre sydamerikanske lande med en selvstændigheds-trang også bliver ramt af en faldende oliepris. Og at grønne elektrificeringsprojekter som den danske togfond bliver udskudt i årtier, gør heller ikke noget set fra kapitalens side.

Den faldende pris på energi vil få en afsmittende effekt på omkostningerne i produktionen og burde give sig udslag i et let prisfald på stort set alle andre varer. Men som i andre tilfælde, hvor prisen på brød går med op sammen med internationale udsving i kornpriser, så er det ikke altid, at priserne falder med ned igen, og de facto er også et lille prisfald udtryk for inflation. Sagen er, at inflation er en af metoderne til at udhule lønningerne. Arbejderklassen kræver aldrig, at varerne skal blive dyrere, tværtimod.

Valutabåndet

De historiske omstændigheder, som den nye valuta euro har skabt, skal også nævnes. Den fælles møntfod er konstrueret som et udviklingsprojekt, i første omgang uden politisk overbygning; i stedet er den en traktat, der har ét fast mål, nemlig inflation på to procent, og ét redskab, nemlig rentepolitik.

Euro-zonens krise har betydet store udsving i andre valutaer, som f.eks. schweizerfrancen. Det fik tilbage i 2011 nationalbanken i Schweiz til at fastsætte en midlertidig krisepolitik, der angav en fast kurs mod euroen, en politik, der minder en smule om den danske.

I midten af januar havde denne binding betydet, at schweizerfrancen havde tabt betydelig værdi i forhold til den amerikanske dollar, og Schweiz besluttede uden varsel at stoppe sin binding på eurokursen. Kursen har siden taget et par gevaldige udsving, og flere danske kommuner med lån i schweizerfranc har måttet igennem et par søvnløse uger af frygt for at have mistet mange millioner kr. på deres spekulation i billige renter.

Ugen efter den schweiziske ”chok-melding” indførte den europæiske centralbank en såkaldt ”pengebombe”, en opkøbsplan til 8.482 milliarder kroner frem til 2016. Om ECB-opkøbet vil virke efter hensigten, altså om det er nok til at få inflationen op på målet igen, eller om det vil virke i forhold til at få gang i væksten i eurozonen, er ganske usikkert.

Selvom opkøb af statsobligationer vil betyde, at medlemslande med behov for at låne er garanteret en lavere rente end den, de kunne få på det åbne marked, så har ECB's penge indtil nu været fulgt af ublu krav om at diktere hele den økonomiske politik.

Én procent ejer halvdelen af verden

ECB kom med deres pengebombe, samtidig med at World Economic Forum blev beværtet i Davos. Verdens rige og magtfuldkomne elite mødtes med presse og regeringsledere og lod, som om de er bekymrede over klima og fattigdom. Men igen må de konstatere,

at uligheden er vokset til deres fordel.

Verdens rigeste har simpelthen raget mere til sig – de er blevet rigere, mens de fattigste er blevet fattigere og endnu mere gældsatte.

Oxfam udgav i januar en prognose, der angiver, at den ene procent rigeste i 2016 vil eje halvdelen af verden. Men allerede nu skal der kun de omkring 100 rigeste mennesker til, så ejer de det samme som den fattigste halvdel af jordens befolkning – altså omkring 3,5 mia. mennesker. Heller ikke på klimaspørgsmål, fred, sundhed eller på arbejdstagerrettigheder kan der spores fremskridt.

De rigeste og største virksomheder bruger til gengæld flere og flere penge på politik. Deres direkte støtte til valgkampe og til lobbyisme beløber sig i USA og EU til mange hundrede millioner dollars årligt. Betydeligt mere end der bruges af offentlige penge på folkeoplysning og bekæmpelse af skattesnyd, svindel, spekulation og bestikkelse.

For mange penge i den danske statskasse?

I ugen efter Davos, da ECB kom med sin pengebombe, justerede den danske nationalbank renten ned tre gange og gik til sidst til finansministeren og aftalte et totalt stop for salg af danske statsobligationer. Der er tilsyneladende for mange penge i kassen. Så ingen behov for yderligere finansiering resten af året.

I virkeligheden var det ønsket om at holde kursen over for euroen, der dikterede det overraskende skridt.

”Det er Nationalbankens forventning, at stop for salg af statsobligationer vil bidrage til at reducere de længere rentespænd og dermed begrænse valutaindstromningen,” skriver Nationalbanken i en pressemeddelelse.

Nationalbanken har købt udenlandsk valuta for 100 mia. kr. i den seneste tid. Og den samlede beholdning af euro i valutaeserven er vokset til flere hundrede milliarder. Det har fået Lave Broch fra Folkebevægelsen mod EU til at kræve gennemsigtighed og stop for flere euro i valutaeserven. Det at binde så mange penge til en usikker

valuta betyder en øget risiko. Og kan i realiteten være med til, at presset på den danske krone vokser.

Det er oplagt, at Schweiz havde fået en besked på forkant og valgte at hoppe af toget, inden der blev tabt yderligere i forhold til dollarkursen. Uanset at det ud fra de første uger er svært at se, om det var en god ide, er det en klar antagelse fra schweizisk side, at de har

minimeret deres risiko, ved at de ikke længere er nødt til at fylde kælderen op med euro, hvis værdi på kort og mellemlangt sigt er ganske vanskelig at bedømme positivt.

Usikkerheden omkring euroen vil bestå af den simple årsag, at EU's fælles møntenhed ikke kan eller vil kompensere for den uens udvikling i de for-

skellige lande, der er gået med. Det vil tilbagevendende skabe situationer, som man ser i forhold til Grækenland, hvor der i flere år er usikkerhed, om landet kan fortsætte eller træder ud.

Derfor burde Danmark stille sig samme spørgsmål som Schweiz: Hvor når bliver det for dyrt at være inviteret ind i det gode euroselskab?

QE, euro og systemkrise

Af Klaus Riis

I den årlige præsidenttale om nationens tilstand erklærede den nuværende indehaver af embedet med vanlig demagogi, at USA er ude af den økonomiske krise: *'Krisens skygger er væk, og unionens tilstand er stærk,'* erklærede Obama, som tegnede et rosenrødt billede af den amerikanske økonomi og af en global supermagt så stærk som nogensinde.

'Middelklasseøkonomien virker,' sagde Obama. I hans præsidentperiode er flere amerikanere end nogensinde før blevet proletariserede og stødt ud af den selvsamme 'middelklasse' af funktionærer, småborgere og faglærte arbejdere, som begge de amerikanske partier erklærer at bygge på og forsvare.

På globalt plan har forskellene mellem rige og fattige aldrig været større: 1 pct. superrige ejer mere end halvdelen af verdens hårdt arbejdende, ludfattige og gældsatte befolkning tilsammen.

Obamas 'middelklasseøkonomi' eksisterer ikke. USA er ikke ude af sin egen økonomiske krise eller af dens skygger. Den økonomiske verdenskrise er fortsat en realitet, der forbinder sig med kapitalismens øvrige systemkriser.

USA har i kraft af sin supermagtsposition og dollarens internationale stilling som global reservevaluta kunnet tage en række skridt til kortsigtet styrkelse af sin egen økonomi – på alle sine konkurrenters og de fattige og afhængige landes bekostning.

Først og fremmest har man ladet sedeldresserne rulle – devalueret dollaren og værdien af konkurrenternes

dollarbeholdninger og dermed styrket den amerikanske produktion og eksport, samtidig med at den medfølgende inflation er blevet bremsset og opsuget gennem finanspolitiske og spekulative manøvrer.

Eurokrise

At øge papirpengemængden – eller rettere den elektronisk opgjorte pengemængde – på denne måde kaldes QE (Quantitative Easing). Det er en garanti for inflation og er dermed et af de spekulative redskaber, Den Europæiske Centralbank ECB fra sin start i 1999 bandlyste. Men efter USA, UK og Japan har grebet til at øge pengemængden – det middel mod de kapitalistiske økonomiske kriser, Tyskland havde så bitre erfaringer med i 1920'erne – har ECB skiftet politik.

Mindst 500 milliarder nye euro skal over de næste år pumpes ind i eurozo-

nens skrantende økonomi. Den har i årevis været stagnerende, i depression, og balanceret på randen af nye recessioner. De har periodisk ramt nogle af landene siden den store krites udbrud i 2008. Indbefattet Danmark, som har bundet sin økonomiske skæbne til et fastkursforhold til euroen og er på vej ind i Bankunionen.

ECB griber til QE som et sidste halmstrå, efter at de øvrige penge- og finanspolitiske virkemidler er slået fejl. Selvom EU-politikere som Helle Thorning-Schmidt ustandseligt har erklæret krisen for næsten overvundet, er fortsat lavvækst en realitet. For første gang i mands og kvindes minde er eurozonen ramt af deflation, et sikkert tegn på depression. Investeringerne og de lovede arbejdspladser udebliver.

Det er ikke, fordi pengene ikke er der. Men bankerne låner ikke ud til risikofyldte produktive investeringer. De sætter dem hellere i andre papirinvesteringer med relativt høje afkast såsom statsobligationer. Siden det dybe kriseår 2009 er bankernes udlån til virksomheder og producenter i EU faldet med 4.500 milliarder kroner – nogenlunde det beløb, der nu skal pumpes ind i økonomien. 85 pct. af erhvervslivets kapital kommer fra bankerne.

Ved at opkøbe statsobligationer fra banker og private investorer for mindst 500 milliarder nye euro, skabt ud af den blå luft, håber ECB og unionspolitikkerne at kanalisere midlerne over i udlån til mere produktive formål. Samtidig skal euroen svækkes over for

Og befolkningen burde stille sig det samme spørgsmål som grækerne: Hvor længe vil man bære rundt på en gæld, som man ikke har lod eller del i?

Et opgør med krisen kræver et opgør med EU's krisepolitik, der begunstiger de rigeste og holder hånden over skatteunddragerne, mens de fattigste betaler.

dollaren og andre valutaer til gavn for eksporten fra EU. En sidegevinst vil ifølge beregningerne være, at renten på statsobligationerne falder, idet de bliver mindre værd og dermed billigere for de stærkt gældsplagede EU-lande, især i Sydeuropa (minus Grækenland, som får en særlig reformbehandling af EU, ECB og IMF).

QE er med andre ord et nødtvungen sidste middel og udvej til at redde det fejlslagne og truede europrojekt, som ECB's bankdirektør Mario Draghi 'vil gøre alt for'. Problemet er at ingen ved, om QE vil virke, og i særdeleshed for eurozonen, hvor en række andre forhold i økonomien end i USA og Japan gør sig gældende.

Realiteten er, at konkurrencen mellem de globale økonomier bliver lige så intens som i 20'erne og 30'erne i sidste århundrede, nu på et større plan end mellem de datidige nationalstater, og i form af kamp mellem blokkene. For at undgå en tilspidset kamp mellem EU og USA og afbøde dens virkninger er politikerne på begge sider af Atlanten vildt forhoppede på at få gennemført den planlagte handelstraktat TTIP.

Og realiteten er, at man bruger samme metode, som alle lærebøger i, hvordan man skal få den kapitalistiske økonomi til at virke på optimal måde, har frarådet: ved at lade seddelpressen rulle, ved at øge pengemængden i gigantisk omfang. Blokprotektionisme og inflations-skabelse på én gang.

'Nu sker der endelig noget,' sukker Thorning-Schmidt og Lars Løkke littede. 'Krisens skygger er ved at forsvinde.'

Omsorgsinfluenza

Fredag eftermiddag bag rattet og med ørene i trafikradioen åbenbarer P4 et nyt begreb for mig: 'omsorgsinfluenza'. Jeg har siden forsøgt at google ordet, men uden held.

Ordet er vist opfundet af personen, som gjorde brug af det. Vedkommende led tilsyneladende af den besynderlige influenza, men var ifølge eget udsagn i bedring. Betydningen af sygdommen skulle tilsyneladende være besiddelse af et så stort omsorgs-gen, at man pålægger sig selv ansvaret for andres ulykke – og drages mod at 'påføre' dem lykken!

Det er da i sandhed en mental lidelse af dimensioner. I mit hoved forslår betegnelsen 'influenza' ikke helt omfanget af lidelsen. Nuvel; den findes vel-sagtens i forskellige varianter og størrelser. Da trafikken gav mig lov, fandt mine tanker frem til, at jeg faktisk har en omsorgsinfluenza-ramt meget tæt inde på livet: Jeg er de facto gift med hende. Min kone Lillian råder i den grad over et omsorgs-gen, hvis størrelse ligger mellem omfanget af 3. verdenskrig og universet.

Det er naturligvis et menneskeligt træk, som jeg drager stor fordel af: Jeg bliver nurset og puslet til den store guldmedalje. Mine venner og bekendte vil i læsende stund nikke bekræftende til beskrivelsen. Det skal retfærdigvis tilkendegives, at Lillian efter 13 års skærsild i vores parforhold dog også har været gennem en helbredende fase, idet mine sær- og urimeligheder helt naturligt – og i selvforsvar – nødvendigvis trækker nogle grænser for omsorgen.

Lillian har heldigvis også en helt naturlig overlevelsesdrift, der er trådt i karakter, når hendes fornemmelse af ansvaret for min lykkefølelse er blevet for overvældende.

Nu er det hverken værre eller, end at Lillian bestrider et job som ungdomspædagog på et bosted for udsatte unge – heriblandt omsorgssvigtede. Så tager det ikke mange splitsekunder at udregne, at Lillians lidelse er populært blandt beboerne. Lillians mægti-

ge hjerte fyldes med de unge og hele deres verden. Hun er så at sige kastet for løverne hver dag, og det slider.

I den situation er det en basal nødvendighed, at hun også er i stand til at tilegne sig de unges solstråleoplevelser og positive udviklinger. Uden denne næring tør jeg ikke gætte på arbejdets udfald.

Med de skiftende 'røde' og blå regeringer er pensionsalderen blevet sat op, hvilket for Lillians tilfælde betyder, at hun har mere end 17 år tilbage på arbejdsmarkedet. Det er lang tid, når man allerede føler sig eller rettere er nedslidt.

Samme fredag afleverer vores søde, røde postbud Lillians fagblad fra FOA, hvor min kone kan vise mig, at hendes fagforeningskammerater frygter for, at de ikke klarer arbejdslivet med helbredet i behold:

"Vi holder ikke til 70," fastslår Linda og Lisa, og fagbladet noterer, at det forlængede arbejdsliv er et problem for mange FOA-medlemmer. Man behøver ikke lide af en speciel afart af influenza for at frygte for, at ens otium befinder sig på den anden side af muren.

På min egen daglige dont, hvor jeg færdes mellem aktivitetscentre for ældre og handicappede, modtager jeg masser af indtryk fra ansatte, der er hårdt ramt, hvilket for manges vedkommende har fået den konsekvens, at de har mistet gløden for deres arbejde.

Centrene er på det nærmeste blevet suget tørre for arbejdskraft i rationalitetens medfør. Hver anden gang de ansatte ser ryggen af en kollega, der forlader arbejdspladsen, finder der ikke en erstatning sted.

Det er et sejt træk, hvor det forekommer totalt uoverskueligt for de næste generationer. Her gælder ingen individuelle løsninger; men Lillian spøjte med en lille drilsk tanke:

– Jeg kunne jo melde mig syg i morgen med begrundelsen omsorgsinfluenza. Så kan ledelsen slå den op i Kraks.

Reno

For mangfoldighed mod fremmedhad og racisme

I hele landet har tusinder i løbet af januar været på gaden imod racisme og fremmedhad.

Gå til kamp mod de rigtige problemer

Af Emil Olsen, formand for 3F Ungdom

Tale ved Aarhus for Mangfoldigheds demonstration d. 26. januar 2015

Jeg vil sådan set godt starte med at sige, jeg faktisk er lidt ked af at skulle tale til sådan en demonstration som den, vi er her for i dag.

Jeg synes, det er ærgerligt, at vi mennesker ikke har lært af historien. Jeg synes det er ærgerligt, at vi i 2015 ikke er blevet klogere. Ikke mindst synes jeg, det er ærgerligt, det der med at udpege nogen befolkningsgrupper for så at give dem skylden på alverdens af de ulyksaligheder, vi bliver ramt af helt andre årsager.

Når det er sagt, så vil jeg til enhver tid stille mig til rådighed for at markere, at

vi altså ikke accepterer det menneskesyn, som de her bevægelser som Pegida og andre lignende står for.

Det er en meget farlig tendens, vi oplever i disse dage, ikke bare i Danmark, men faktisk i hele Europa. Man siger gerne, at historien ikke vil gentage sig, men kære venner, det, vi oplever i disse dage, ligner utrolig meget det, som skete i selv samme region i 20'erne og 30'erne.

Vi ser racistiske og fascistiske partier vokse i hele Europa. Vi ser en union som EU økonomisk støtte et fascistisk kup i Ukraine. Vi ser hver dag, hvordan fjernsynet, aviser ... ja, hver gang jeg åbner min Facebook, bliver man overdyngnet med racistiske statusopdateringer, som

kun hælder benzin på det bål, som de her mennesker sidder rundt om!

Ja, selv partierne på Christiansborg ser ud til at have en konkurrence om, hvem som kan komme med de hårdeste udtalelser, når det handler om vores venner og kollegaer med udenlandsk herkomst.

Det står altså ret så skidt til, og vi har en forpligtelse for at stoppe det. Det gør vi bl.a. ved at møde så talstærkt op i dag. Men vi skal altså også kigge indad. Vi har som fagbevægelse en helt særlig forpligtelse.

Jeg mener, at fagbevægelsen er en af de vigtigste repræsentanter for arbejderklassen, og vi skal blive bedre til at lede fru-

strationen, som er helt berettiget, hen på de rigtige problemer. Kun sådan kan vi komme fremmedhad og disse organisationer til livs!

Jeg kan godt forstå, at folk er bange og mange lever i frygt for, hvordan fremtiden den kommer til at se ud. I generationer har vi født vores børn vel vidende om, at deres liv og tilværelse vil blive en lille smule bedre end den, som forældrene havde.

I dag, når vi føder vores børn, ser deres liv og tilværelse ud til, at i morgen bliver værre end i går! Folk bliver presset, og hele den højredrejning, vi oplever, skyldes utryghed, som vores kollegaer har på arbejdspladserne af frygt for at blive

fyret. Har, når man er arbejdsløs, har, når man som ung ikke kan finde sig en lærerplads, har for at komme i gang med en uddannelse, eller man har som mor for at kunne sikre sine børn en god opvækst.

Lige præcis her skal vi altså blive klare i vores udmeldinger. For det er altså ikke dem af vores venner, som interesserer sig for islam, der har smidt over 50.000 mennesker ud af dagpengesystemet.

Det er ikke muslimer, der er årsagen til, at vores arbejdspladser er fyldt med billig udenlandsk arbejdskraft. Det er lige præcis det, som er kernen i den farlige udvikling, vi står midt i. Det er det politiske system, som baner vejen for disse grupper og når vi som arbejdere føler os

Emil Olsen, formand for 3F Ungdom taler ved demonstration i Aarhus

forrhådt af dem, som vi har sat vores lid til i folkettinget, de traditionelle arbejderpartier, ja, så har historien lært os, at folk har nemt ved at hoppe over i den modsatte grøft.

Vi må og skal vinde tilliden tilbage ved at gå til kamp mod de rigtige problemer. Vi skal lede arbejderklassen ud af denne politiske blindhed!

Modstanden mod trojkaen og EU's nedskæringsreformer gav Syriza valgsejren i Grækenland

Af Kommunistisk Politik

Venstrefløjspartiet Syriza er den klare vinder af søndagens parlamentsvalg i Grækenland, der sendte den hidtidige regeringskoalition ud i mørket. Den var indsat af EU og fulgte fejligt den forhadte trojkas – EU's, ECB's og IMF's – diktater om nedskæringsreformer, der har forarmet den brede græske befolkning og bragt millioner af de fattigste på sultegrænsen, mens andre millioner, især unge, er drevet i emigration.

Denne politik har sikret enorme summer til de tyske og andre banker, hvor Grækenland har optaget lån, men betalingerne har dårligt dækket renterne. Den samlede græske gæld for gamle og nye lån er vokset. Løfterne om fornyet vækst som følge af sparekuren er til gengæld ikke blevet indfriet.

Det er protesten mod trojkaen, EU og sparepolitikken, der nu har fjernet EU-regeringen med en konservativ premierminister, som var støttet af det stærkt reducerede socialdemokrati Pasok, der i årtier har været det bærende græske regeringsparti.

Det er samme protest, der har givet en overbevisende valgsejr til venstrefløjspartiet Syriza, der er en ledende kraft i Europæisk Venstreparti – en sammenlutning af venstrefløjspartier i EU i og omkring EU-parlamentet, som også Enhedslisten er medlem af.

Syriza er en alliance af venstrefløjspartier og organisationer, men har fulgt en anden politik end Enhedslisten. I stedet for at indgå en alliance med euro-socialdemokraterne har partiet udviklet et alternativ til både de åbent borgerlige EU-partier og socialdemokraterne og er selv gået efter regeringsmagten.

Partiet har vundet valget på dets erklæringer om at rulle EU-sparereformerne tilbage og fremtvinge en eftergivelse af store dele af Grækenlands gæld. Det har til gengæld erklæret ikke at ville trække Grækenland ud af euroen eller af EU.

Dets karismatiske leder Alexis Tsipras optrådte tilmed som Europæisk Venstrepartis kandidat til posten som EU-præsident ved EU-parlamentsvalget i maj 2014.

Ud med trojkaen!

EU-spidserne og EU-regeringerne – med Tyskland og Merkel i spidsen – har i en grov indblanding i valgkampen advaret grækerne mod at stemme Syriza til magten. Det har ikke hjulpet. Snarere tværtimod. Kansler Merkel er for grækerne både Tysklands og EU's forhadte personificering.

- Dette ligner en historisk sejr, et budskab, som ikke kun angår det græske folk, det vil lyde over hele Europa og bringe lettelse, sagde Syrizas talsmand Panos Skourletis i en kommentar, før det endelige valgresultat var opgjort.

Der er ingen tvivl om, at Syrizas valgsejr vil styrke kravene om et opgør med nedskæringspolitikken og de re-

aktionære reformer og samtidig give venstrefløjen i EU nyt håb og ny fremgang. Den brede opbakning til Syriza i kravet om at rulle reformerne tilbage og stoppe den EU- og trojka-dikterede kapitalistiske nedskæringspolitik er et udtryk for et nyt niveau i den folkelige modstand. Den fortjener al mulig støtte fra de progressive og revolutionære kræfter.

Men nu står Syrizas politik og Tsipras også over for at møde realiteterne i EU. Deres forestilling om, at EU kan bringes til at føre en progressiv politik til gavn for den brede befolkning og kan tvinges til at opgive sit traktatfæstede nyliberale grundlag, er ikke andet end en dagdrøm.

Chancerne for, at EU kapitulerer, er mindre, end de er for, at Tsipras og Syriza kapitulerer over for EU.

Men lige nu er der grund til at lykønske Syriza med resultatet og bidrage til, at det bliver et generelt signal til at øge den folkelige modstand mod de sociale EU-reformer og den nyliberale politik, der forarmer befolkningerne og forgylder de rige i alle EU-lande.

Trojkaens Grækenland

Den økonomiske krise i Grækenland er blevet mangefold forværret siden 2009, hvor krisen brød igennem. Særlig hårdt ramt er ungdommen, hvilket har resulteret i masseflugt ud af landet og tårnhøj ungdomsarbejdsløshed på over 50 procent.

Ingen af EU's forudsigelser om økonomisk vækst eller blot stabilitet har holdt stik. Tværtimod har alt udviklet sig fra katastrofe til bankerot, men svaret fra trojkaen har blot været nye og strammere sparekrav. Det sker, mens grækerne mærker et økonomiske kollaps, der har sat landet 40 år tilbage. Hele den demokratiske periode efter militærjuntaen med relativ økonomisk fremgang er endt i et kollaps.

Den græske marxistisk-leninistiske organisation Anasintaxi opsummerede situationen op til valget sådan:

1. *Dyb afhængighed af imperialistiske stormagter økonomisk og militært, samtidig kvælende international kontrol med regeringens økonomiske politik i årtier frem.*

2. *Enorm gældsætning af staten med voksende udlandsgæld, der er en løkke om halsen for landet og kommende generationer.*

3. *Faldende produktion, masselukning af virksomheder, faldende eksport etc.*

4. *Næsten to millioner arbejdsløse, langt over halvdelen unge. Hundre tusindvis er migreret permanent, en hidtil uset åreladning.*

5. *Mange af arbejderklassens overenskomstforbedringer og små sejre er udsløttet. Dertil en stor reduktion i lønninger og pensioner. Hidtil usete nedskæringer på de sociale områder (sundhed, uddannelse etc.) og stigninger i skatter og priser m.v. En stor del*

ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ

af arbejderklassen er sunket ned i absolut fattigdom.

6. *Restriktioner på de demokratiske frihedsrettigheder og farlig stigning i nazistiske og fascistiske kræfter ("Gyludent Daggrø", LAOS etc.).*

På trods af at situationen i Grækenland hænger nøje sammen med medlemskabet af EU, både igennem deltagelse i euroen og gennem EU's diktater til den økonomiske politik, er der ingen af de opstillede partier, der har et program, der kræver selvstændighed. Eller blot at man skal forlade Eurozonen.

Et af de vigtigste spørgsmål for den græske befolkning kom dermed slet ikke til orde i valgkampen. Derfor anbefalede Anasintaxi heller ikke at stemme på nogen.

Syriza, Enhedslisten og KKE

Af Klaus Riis

For et øjeblik gled den økonomiske krise, bankunionen og devalueringmanøvrerne, den islamistiske terror og højrekræfternes opmarch og den fortrængte katastrofale borgerkrig i Ukraine, der bærer EU's og NATOs stempel, i baggrunden.

Fokus i Den Europæiske Union rettede sig mod Grækenland og den samling af venstrefløjspartier og -organisationer ved navn Syriza, der vandt en jordskredssejr ved parlamentsvalget på en politik, der vil gøre op med trojkaens nedskæringskrav og de nyliberale asociale EU-reformer, der har bragt Grækenland til tiggerstaven.

Efter de første optællinger manglede Syriza et eller to mandater for at kunne regere med et absolut flertal. Dem råder det det revisionistiske 'kommunistparti' KKE over.

For at den parlamentariske sejr ikke skulle glide venstrekræfterne af hænde allerede i første omgang burde KKE op-

TEMA: EU's krise - Grækenland

give sin rodfæstede uvilje mod at støtte en Syriza-regering og de konkrete krav til EU om gældseftergivelse og tilbagevinding af nedskæringsreformerne.

Disse krav har fået et stærkt folkeligt mandat, og udgør den stærkeste parlamentariske udfordring til EU's reaktionære nyliberale politik siden det

danske nej til Maastricht-traktaten og det franske og hollandske nej til Lissabon-traktaten.

Men det sekteriske KKE betragter nærmest Syriza som hovedfjenden. Resultatet var, at Syriza allerede dagen efter valget indgik en aftale med det lille højre-nationalistiske parti 'Uafhængige grækere' og dermed sikrede sig et flertal og Grækenland en regering, der erklærer, at trojkaen og nedskæringspolitikken er fortid i Grækenland.

Pudsigt nok bejler de tre danske revisionistiske organisationer KP, KPId og DKP alle til KKE og kappes om dets gunst. Dagbladet Arbejderen og KP, der ikke kunne få hænderne ned i jubel over Thorning Schmidt-regeringens valgsejr i 2011 og med sin støtte til Enhedslisten 'garanterede' danskerne en ny og anden politik, har været både tavs og forbeholden over for Syriza og en Syriza-regering.

Syriza er en venstre-reformistisk parti-koalition, og har illusioner om at kunne ændre Unionen til noget progressivt. Det er dømt til at slå fejl. Men der er al mulig grund for venstrekræfterne og EU-modstanden overalt i Unionen til at støtte kravene om at sætte trojkaen på porten, om tilbagerulning af den nyliberale reformpolitik, og ikke kun i Grækenland, og om græsk gældseftergivelse. Og til at skabe den stærkest mulige folkelige mobilisering omkring dem, også fra Folkebevægelsen mod EU i Danmark.

Der er lagt op til en styrkeprøve mellem EU og EU-modstanden, og ikke kun i Grækenland.

Syriza er en ledende kraft i EU-partiet Europæisk Venstreparti, som også Enhedslisten er medlem af, og Enhedslisten har kraftigt støttet Syrizas valgkamp.

Desværre ser det ud til, at Enhedslisten ikke vil lære af Syrizas politik, hvor den er progressiv og peger fremad: nemlig i dets brud med de græske EU-partier og EU-regeringerne, og her først og fremmest det gamle socialdemokratiske regeringsparti Pasok, der er reduceret til en skygge af sig selv. Enhedslisten vil fortsætte sin støtte til Thornings EU-nedskæringsreformregering og ikke deltage i opbygningen af et bredt folkeligt alternativ, som Syriza har gjort i Grækenland.

Til gengæld er Enhedslistens ledelse parat til at gentage Syrizas fejl, først og fremmest dets illusioner om muligheden af et progressivt EU og dets afvisning af at ville forlade EU og euroen. Syrizas valgsejr vil blive brugt som et argument for, at Enhedslisten skal opstille selvstændigt ved EU-valg, og for at svække Folkebevægelsen mod EU, den brede folkelige samling, der har udtråden af Unionen som sit hovedmål.

Det er hverken klogt, progressivt eller 'socialistisk'.

Uanset hvad må Syrizas valgsejr og den kommende konfrontation med EU og hele apparatet bruges til at støtte det græske folks modstand mod trojkaen og EU.

Ukraine: Krig, udsultning og økonomisk chokterapi

Mens krigen raser i det østlige Ukraine, gennemfører EU og IMF en økonomisk chokterapi i stil med den, Rusland blev udsat for efter Murens fald. Befolkningen i Donbass og Lugansk får sat tomme skruerne på i form af stop for alle sociale ydelser, indefrysning af bankkonti og blokade for indførsel af nødhjælp og medicin. Danmark er direkte medskyldig i disse morderiske handlinger gennem sin opslutning om EU's og NATO's økonomiske og militære rolle i Ukraine.

EU-præsidenten Donald Tusk har udsendt en erklæring, der lægger ansvaret for krigens ofre i Ukraine på Rusland, på trods af at den bevidste indgriben fra USA's og EU's side skridt for skridt har ført frem til den nuværende situation i Ukraine, et land i krig og i stor social nød.

Rusland på sin side forsvaret styrets imperialistiske interesser mod den vestlige offensiv. Alt i alt er det en skærpet situation, der er ødelæggende for Ukraine og farlig for verdensfreden.

USA er nu gået direkte ind i krigen i det østlige Ukraine for at slå separatistbevægelsen ned.

Talsmanden for den amerikanske hær i Europa har bekræftet, at USA til foråret sender træningstropper til byen L'viv 40 km fra den polske grænse for at "assistere Nationalgarden i genoprettelse af ro og orden". NATO har desuden opmarcheret tropper tæt på Ukraine i Polen og de baltiske lande.

Andre kilder mener at vide, at amerikanske soldater allerede deltager i kampene i Ukraine som hyrede lejesoldater gennem private sikkerhedsfirmaer.

Der skal ikke herske nogen tvivl om USA's engagement. D. 22. januar uddelte repræsentanten for den amerikanske hær i Europa æresmedaljer til sårede ukrainske regeringssoldater.

Økonomisk chokterapi

Som det skete i det tidligere Sovjetunionen efter Murens fald, hvor vestlige kapitalinteresser stod bag først Gor-

batjov og senere Jeltsins kup og deraf følgende chokliberaliseringer af økonomien, så gennemfører EU og USA nu en lignende plan i Ukraine.

I Ukraine poster Vesten nu milliarder ind i landet gennem IMF med dertil hørende yderst krasse betingelser a la sparekravene til Sydeuropa, mens de tilknytter landet til EU med krav om ændring af lovgivningen, så landet ligger åbent for investeringer – uden arbejderbeskyttelse og miljøkrav.

Ukraine er både i krig og i økonomisk depression. Denne situation udnyttes til fulde.

IMF har bevilget Ukraine en lånepakke på 91 milliarder kr. IMF's medfølgende krav til regeringen er bl.a., at de sociale ydelser skæres ned, at støtten til husholdningernes energiforbrug fjernes, og at pensionerne beskæres. De offentlige lønninger er allerede sænket, og mindstelønnen er fastfrosset.

IMF-lån går direkte til private investeringsselskaber

Jens Malling beskriver i en artikel i Information, hvordan investeringsselskaber nu investerer i Ukraine helt uden egen risiko for tab.

Under urolighederne i Ukraine i 2013 spekulerede investeringsselskabet Franklin Templeton i en kommende vestlig overtagelse af økonomien og investerede 40 milliarder kr. i billige ukrainske statsobligationer.

I IMF's 'hjælpepakke' er det en udtalt forudsætning, at landet skal overholde 'dets finansielle forpligtelser over for dets kreditorer', altså de investeringsselskaber, der har opkøbt landets gæld billigt.

'Hjælpepakkerne' vil således ikke gå til opbygning af landet, men først og fremmest direkte ned i kapitalsekskabernes lommer, mens befolkningen – og særligt de fattigste – betaler prisen gennem de kraftige nedskæringer af levevilkårene.

Prisen deles med befolkningerne i Vesten, Kina og Japan, der gennem skatter har leveret pengene til IMF's kapitalbeholdning.

I Ukraine kan det ikke undgå at give en reaktion vendt imod 'vennerne' i Vesten, når det viser sig, at de 'demokratiske værdier' i EU i virkeligheden betyder øget fattigdom for flertallet af befolkningen.

Befolkningen i Østukraine sultes ud

På brutaleste vis udsultes hele befolkningen i republikkerne Donetsk og Lugansk nu. De får sat tommelskrur på over en bred kam (Information d. 28. januar).

"De har jo selv valgt at blive i området," udtalte Semjon Semensjenko, chef for Donbass Bataljon af frivillige og ukrainsk parlamentsmedlem, i de-

cember, da han skulle forklare, hvorfor bataljonen blokerede for nødhjælp til regionen.

I de oprørskontrollerede områder har Kiev-regeringen nu lukket for medicin og humanitær bistand.

TEMA: EU's krise - Ukraine

Der er indført et særligt pas, der kræves, hvis man skal bevæge sig mellem de ukrainsk kontrollerede områder og regionerne Donetsk og Lugansk. Ansøgning om passet går gennem soldaterne på de ukrainske checkpoints, og behandlingen af ansøgningen er meget langsom.

Den 26. januar 2015 blev der indført undtagelsestilstand i Østukraine. Al udbetaling af sociale ydelser er desuden stoppet. På brutaleste vis forsøger man gennem en række tiltag at sulte befolkningen ihjel i de områder, hvor folk enten er pro-russiske eller blot ønsker en anden politik end Kiev-regeringens. Bankkonti er indefrosset, og sult og nød breder sig.

Indførsel af medicin og lægehjælp er stoppet, selv til mennesker med livstruende sygdomme som HIV og diabetes. Reelt overlades disse patienter til at dø, hvis der ikke skaffes hjælp på anden vis.

Internationale Røde Kors mangler kun en underskrift på et dokument for at komme ind i landet med medicin og udstyr, men dette nægtes af Kiev-regeringen.

Pavlo Skala fra ngo'en HIV Alliance i Kiev oplyser, at mere end 300 narkomaner på metadon i december underskrev et brev til præsident Porosjenko og sundhedsminister Aleksandr Kvitsjvili og bønfuldt dem om at åbne for indførslen af medicin. De skrev, at de seriøst ville overveje selvmord hellere end at vende tilbage til et narkogangsterliv på gaden.

Svaret, de har fået, er regeringens totale lukning for medicin og nødhjælp.

Danmark er med sin opbakning til styret i Kiev, og til EU's og NATO's økonomiske og militære planer, direkte medskyldig i den fascistiske vold mod den ukrainske befolkning.

NATO-planer og amerikanske trusler i Europa Farlige krigsforberedelser

USA truer med at sende våbenhjælp til Ukraines regering, så krigen mod selvstyreområderne i øst kan vindes. Samtidig opruster NATO gennem opstillingen af den forstærkede indsatsstyrke i de østlige medlemslande.

Det er en stadigt eskalerende og stadig farligere situation for freden generelt i Europa – og for verdensfreden.

Der kan ikke herske tvivl om, at USA og EU har været drivkraften i det kup, der ved hjælp af fascistiske kræfter afsatte landets regering. Hvor langt man vil gå i den nuværende situation, og hvilke metoder man vil tage i brug, venter endnu på en afgørelse.

Det er USA's mål at opnå en fuld overtagelse af Ukraine, både politisk og økonomisk, så landets store ressourcer kan blive udnyttet, og grænsen mod

Rusland rykkes endnu en tak og den imperialistiske rival inddæmnes.

Fremgang for 'separatisterne' i den beskidte krig

På baggrund af 'separatisternes' fremgang over for regeringen i Kiev forsøger både USA og EU sig i øjeblikket med forskellige strategier: Mens de truer med at give våbenhjælp til Ukraines regering og udstationerer en stærkt forøget udrykningsstyrke i områderne op mod Rusland, rejser EU-repræsentanter til Rusland og forhandler våbenstilstandsaf tale.

Danmark lægger sig som sædvanlig i slipstrømmen af de imperialistiske stormagter. Martin Lidegaard afviser principielt set at sende våben til Ukra-

ine, men holder en dør åben, for 'man ved jo aldrig':

"Vil jeg udelukke det i al fremtid? I politik og i den her krise skal man aldrig udelukke noget," udtalte Lidegaard om en eventuel våbenhjælp.

I følge Ukraines NATO-ambassadør, Ihor Dolhov, gives der dog allerede våben til Ukraines regering fra ikke-navngivne lande. Han udtalte på NATO-mødet:

"Vi har spurgt alle NATO-medlemmer. Nogle har reageret negativt, nogle har lavet foreløbige beslutninger, og nogle har leveret noget."

EU er i øjeblikket kraftig fortalende for en våbenhjælp i Ukraine, hvor styret er trængt af modstanden i de østlige områ-

der. EU's udenrigschef, Federica Mogherini, udsendte en pressemeddelelse med en appel til de kæmpende parter i området om at lægge våbnene i mindst tre dage, ”så det bliver muligt for civile at komme på afstand af kampene”.

Hun lagde naturligvis skylden på volden hos ’separatisternes provokationer’.

Der er fredag blevet aftalt en syv timers våbenhvile, og samme dag tager Merkel og Hollande på besøg hos den russiske præsident, Vladimir Putin for at tale for en våbenhvile. Den ukrainske præsident Petro Porosjenko støtter planen.

Når de taler om fred forbereder de krigen

I kulissen lige bag ved disse forhandlinger og truslen om den direkte våbenhjælp vendt mod Østukraine er NATO i fuld gang med en optrappet og farlig oprustning i Europa i direkte konfrontation med Rusland. På mødet for forsvarsministrene i NATO d. 5. februar blev planerne sat på skinner.

Allerede på NATO-topmødet i Wales i 2014 lagde NATO de overordnede retningslinjer for deres ’Readiness Action Plan’. Nu bliver den så konkretiseret og ført ud i livet.

På den økonomiske front har den vestlige kapital fået godt greb om Ukraine gennem kuppet og ved brug af lån med barske betingelser fra Den Internatio-

nale Valutafond. Betingelserne består i krav til privatisering og sociale nedskæringer fuldstændig som i Grækenland og andre sydeuropæiske lande.

I det østlige Ukraine sultes befolkningen ud gennem regeringens stop for udbetaling af sociale ydelser, lønudbetalinger, elforsyning samt medicin og nødhjælp.

Krigsplan Ukraine

NATO's forsvarsministre besluttede på deres møde d. 5. februar at gå videre med oprustningsplanen i Europa.

Der skal opbygges en hurtigere og større reaktionsstyrke, og viljen til at bruge den er tydeligvis øget. Den nuværende ’NATO Responce Force’ er i dag på 13.000 mand. Fremover skal styrken råde over 30.000 mand, og som det nye tiltag skal der dannes en særlig spydspids, ’Very High Readiness Joint Task Force’, hvor en multinational brigade på 5.000 mand skal danne ryggraden.

Udrykningsstyrken skal være udstationeret i de baltiske lande og i Rumænien, Polen og Bulgarien. Her oprettes nye kommandocentre, og den skal være klar til at rykke ud med 48 timers varsel.

Den danske krigsminister Nicolai Wammen har på torsdagens møde indgået en

samarbejdsaftale med de tre baltiske lande Estland, Letland og Litauen.

Derudover har ministeren underskrevet en aftale med Polen og Tyskland om at styrke deres multinationale korpshovedkvarter i den polske by Szczecin.

Det betyder blandt andet, at det danske bidrag i korpshovedkvarteret bliver fordoblet.

Wammen meldte ikke ud på mødet, om Danmark sender soldater til NATO's nye hurtige reaktionsstyrke, mens Frankrig, Tyskland, Italien, Polen, Spanien og Storbritannien har meldt sig klar.

Ud over planerne om den forstærkede udrykningsstyrke presser NATO på for, at medlemslandene igen skal øge deres bidrag til NATO op til de to procent af bruttonationalproduktet.

Påskuddet for hele den intense oprustning og krigsforberedelse er de russiske reaktioner, som NATO og EU helt bevidst har kalkuleret med og provokeret frem gennem den aggressive overtagelse af Ukraine gennem kuppet i 2014.

NATO beskriver modsætningen til Rusland som værende i en helt ny fase. Gennem beskyldningerne mod Rusland giver de sig selv tilladelse til ubegrænsede reaktioner. Hvor NATO's udrykningsstyrke tidligere blev beskrevet som en styrke til brug på NATO-landenes eget territorium, er der nu i princippet ingen begrænsninger for, hvor de kan sættes ind.

Det er en yderst farlig situation for Europa.

MEDIELUDER

Så for Søren
Nu er den gal med Pinden igen
Han vil sende våben til Ukraine

Jeg husker han for tre år siden ville
sende våben til de syriske oprøbr
Hvor er det let at have sit på det tørre
og agere koldkriger
Når der kommer en nyttig idiot ren-
dende med en mikrofon og beder
om en udtalelse

Søren Pind er i sine egne øjne fri-
hedskæmper

Han får det til at lyde dejligt nemt

For hvert nyt våben er der en to eller
tre børn som bliver forældreløse
Det er frihedens pris

Den er han villig til at betale

Det er jo heller ikke ham det går ud
over

Hvad han ikke siger for at komme i
medierne næste dag
Kunne han ikke bare få sit eget tv-
program
Hvor han kunne lade munden løbe
over med letkøbt retorik

Så ville jeg have en undskyldning for
at smide mit tv ud

Af Tomas Dalgaard

TTIP: Overnationalt råd skal regulere lovgivning i USA og EU

Nye dokumenter fra de lukkede forhandlinger om TTIP er for nylig blevet lækket. De angår det såkaldte Regulerende Råd, der – hvis handels- og investeringsaftalen TTIP ikke bliver stoppet – vil komme til at have det sidste ord i al lovgivning i EU-landene og i USA inden for dette område. Med industriens stemme som den altafgørende og helt uden for parlamentarisk kontrol.

Handels- og investeringsaftalerne er for vigtige til, at indholdet må være kendt! Sådan skrev avisen The Guardian. Alt, hvad vi konkret ved, er da også kommet til offentlighedens kendskab gennem Wikileaks' læk, der har afsløret retning og formål for aftalerne.

Hele idéen med TTIP er at fjerne hindringer for de multinationale firmaers salg af varer for maksimalprofit på et stort, ensartet transatlantisk marked. På nogle områder har EU-landene de stærkeste reguleringer, på andre er det USA. Det generelle princip er, at beskyttelse af miljø, øvre grænser for giftige kemikalier, GMO, beskyttelse af privatlivets fred, arbejderbeskyttelse, retten til at holde velfærdsområder uden for profitjagt, begrænsninger for finansspekulation osv. betragtes som handelshindringer.

Som det også tidligere er kommet frem, skal al lovgivning, der kan berøre aftalens område, kontrolleres i et særligt råd nedsat af forhandlingsparterne i EU og USA.

Vi taler her om den særlige reguleringsmekanisme, der nu går under navnet Regulatory Cooperation Body (RCB), Det Regulerende Råd. De første oplysninger om dette blev lækket i 2013. Nu er beskrivelsen uddybet og er kommet i en juridisk form. De lækkede dokumenter er vel at mærke EU-kommissionens udspil, så der er ikke tale om, at det specielt er USA, der lægger pres på.

Selve idéen og den oprindelige formulering er en næsten direkte afskrift fra et forslag fra 2012 fra lobbyorganisationerne Business Europe og US Chamber of Commerce.

50.000 demonstrerede d. 17. januar 2015 i Berlin mod TTIP. For et landbrug uden dyrefabrikker, sprøjtegift og genmanipulation.

Hvis TTIP bliver til virkelighed, er det logisk, at man ikke stopper forhandlingerne ved aftalens indgåelse; de vil fortsætte løbende – bag lukkede døre – om den videre regulering af det nye transatlantiske marked. Det vil ikke være gjort med én gang for alle at vedtage fælles standarder.

Stop TTIP!

Der skal fastsættes nye normer inden for eksisterende lovgivning, kommende love skal tilpasses, og til den brug vil Det Regulerende Råd blive nedsat, bestående af repræsentanter for EU-kommissionen og for USA's regering. USA vil bl.a. blive repræsenteret af OIRA (Office of Information and Regulatory Affairs).

OIRA er et agentur under den amerikanske regerings budgetkontor, og dets opgave er at føre vedtagne reguleringer ud i livet i form af konkret lovgivning. OIRA er berygtet for som en stat i staten at forhale lovgivning, der lægger begrænsninger på industrien.

Enhver lov, der kommer op til vedtagelse og kan have betydning for markedet i hele det transatlantiske område

– dvs. også dansk lovgivning – skal i princippet forhåndsgodkendes i eller foreslås fra dette råd!

Rådet skal høres om enhver lov

I det dokument, der blev lækket i december, kunne lovgivning helt ned på lokalt plan i kommunerne blive inddraget, men dette er i taget ud i den nyeste udgave.

Ifølge embedsfolk i EU-systemet er nye aftaler og reguleringer i EU, der sætter miljømæssige begrænsninger, allerede lagt på is, mens man 'venter på TTIP' – ingen grund til at lave nye regler, der bare skal laves om igen. Efter TTIP kommer der et endnu højere og endnu mindre gennemskueligt niveau ind i beslutningsprocesserne i EU. Overnationalt og under kapitalens fulde kontrol og uden nogen form for repræsentation fra de lande, hvor de nye regler og love skal gælde.

Rådet skal arbejde både som klageinstans og som forslagsstiller til ny lovgivning og regulering.

Rådet kan gribe ind, hvis:

- en virksomhed finder en lov i et land inden for EU/USA snærende for dens udfoldelse.
- et EU-land, EU eller USA finder, at

ny lovgivning, der er på vej hos den anden part, vil være en hindring for industriens udfoldelse.

Inden f.eks. EU-kommissionen lægger et nyt lovforslag frem, skal rådet høres: Vil denne lov være acceptabel for industrien? Eller kan den betragtes som en handelshindring?

EU-kommissionen har givet udtryk for, at der under det overordnede Regulerende Råd kan laves regionale arbejdsgrupper, hvor industrier inden for de forskellige grene kan få direkte adgang til beslutningstagerne. Det fremgår af et svar til Business Europe.

Som en meget konkret trussel har de største firmaer også muligheden for sagsanlæg mod staternes lovgivning, hvis de mener, der lægges begrænsninger for profitten. Denne mulighed kan benyttes, hvis ISDS-mekanismen kommer med i aftalen, men den vil også være mulig uden og bruges allerede i stor stil i dag af firmaer, der lægger sag an mod regeringer og stater.

Man forsøger at give rådet et svagt skin af rimelighed ved at sige, at 'interessenter' skal høres af rådet. Hvor der i det første udkast stod, at der skulle 'sikres en balanceret repræsentation af erhvervsliv, forbrugere, fagforbund, miljøgrupper osv.', så er ordet 'balanceret' pilleret ud i den nyeste udgave. Så har man da ikke lovet for meget!

Men uanset hvor mange fagforeninger og miljøgrupper der måtte give deres mening til kende, er der ingen garanti for, at deres synspunkt vil blive taget under overvejelse i en organisme, der i sin grundvold er skabt som kapitalens redskab.

Monopolkapitalen bliver øverste myndighed

Indførelsen af Det Regulerende Råd vil betyde et helt nyt niveau for beslutninger i en kæmpe transatlantisk union. Et niveau med magtbeføjelser, der giver mulighed for at sætte alle parlamentariske spilleregler ud af kraft. Monopolkapitalen sættes ind som højeste myndighed for vores samfund på afgørende områder i det, der også er kaldt 'det økonomiske NATO'.

EU, der er sat i verden for gradvist at skabe en unionsstat i Europa uden reelt demokrati til fordel for de største kapitaler, bruges her som trædesten til at lade en overnational styring på et endnu mere overordnet plan tage over. Dette vil gøre sig gældende på grundlæggende områder, alt hvad der kan henregnes under 'handel'. Dette område vil være omfattende og med stor indflydelse på hele samfundets indretning.

Der er stor modvilje og også stor organiseret modstand mange steder mod det angreb, der i bred forstand rettes mod vores rettigheder både i EU-landene og i USA. Det gælder først og fremmest i befolkningerne, men også i nogle af de nationale parlamenter og i EU-parlamentet.

På den baggrund har EU's forhandlere givet udtryk for, at de vil forsvare alle standarder og forsigtighedsprincippet i miljøvurderinger m.m., og de lover højt og helligt, at de aldrig vil tillade, at TTIP forringer vores sundhed og miljø. De vil aldrig gøre det lovligt at sælge genmodificerede fødevarer, klorekyllinger eller oksekød med hormoner i EU.

Disse løfter er naturligvis tomme og løgnagtige, eftersom hele aftalen går ud på at harmonisere vores standarder inden for alle områder, og inden for miljø og sundhed står det endnu værre til i USA end i EU.

Det står klart, at det ikke er den danske regering, der vil stille nogen form for hindringer i vejen for TTIP. Alle danske ministre har som papegøjer gentaget det reklamemateriale, de har modtaget fra EU's propagandakontor: 'TTIP vil skabe arbejdspladser og vækst – og nej, vi er ikke bekymrede for noget.'

Handels- og udviklingsminister Mogens Jensen udtaler d. 31. januar til Information:

"Frihandelsaftalen er i Danmarks interesse. Og ikke mindst i ganske almindelige lønmodtageres interesse, fordi en sådan aftale vil betyde flere jobs i Danmark, og den også på mange områder vil betyde en reallønsforbedring i forhold til produkter, der bliver billigere.

... Jeg vil aldrig kunne acceptere en aftale, hvor man underminerer de enkelte landes ret til at regulere og lave de miljøstandarder, man vil. Men det er også min påstand, at en sådan aftale aldrig vil blive vedtaget – hverken i Europa-Parlamentet eller for den sags skyld i Danmark. Danmark vil ikke kunne acceptere sådan en aftale."

EU-kommissionen får ingen problemer med den danske regering, der aldrig vil sige USA eller EU-eliten imod. Men hensynet til de modsætninger, der i øvrigt måtte være mellem USA og lande i EU, og først og fremmest den udbredte modstand og skepsis i befolkningerne, kan få forhandlerne til at vælge en taktik, hvor aftalen i første omgang bliver mindre vidtgående og med en vis hensyntagen til de gældende lovgivninger, især på de områder, hvor der er stor opmærksomhed.

Men er aftalen først indgået, er det en glidebane, og der kan ikke være tvivl om, at der bliver spekuleret i denne fremgangsmåde.

Som det er sket med den sideløbende forhandling om TISA, hvor nogle af de mest provokerende områder i første omgang er trukket ud, såsom privatisering af vandforsyning og sundhedsvæsenet, vil det højst sandsynligt også blive forsøgt med TTIP i et forsøg på at gøre denne uhyrlige aftale 'acceptabel'.

Er aftalen først godkendt, er der intet, der i princippet stopper udviklingen – ud over den mobilisering, der kan skabes imod systemet og alle de konkrete udtryk, aftalen vil få.

Det vil dog være langt det bedste at få den mobilisering, inden aftalen bliver indgået, og få sat en stopper for TTIP.

Retfærdighed for Gustavo Delgado – mexicansk revolutionær aktivist myrdet af myndighederne

Den velkendte mexicanske politiske aktivist Gustavo Salgado Delgado blev den 4. februar fundet myrdet i staten Morelos. Hans hænder og hoved var afskåret, og liget udviste tegn på tortur. Kammerat Gustavo var medlem af FPR – den revolutionære folkefront – og af Mexicos Kommunistiske Parti (marxist-leninister). PCM(m-l) er APK's søsterparti, medlem af Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer.

Gustavo Salgado var en hovedfigur i kampen for retfærdighed for de 43 forsvundne og dræbte lærerstuderende i delstaten Guerrero og arrangerede adskillige demonstrationer i den forbindelse.

FPR og PCM(m-l) anklager myndighederne i delstaten Morelos og på forbundsplan for at være ansvarlige for at gøre en kritisk stemme tavs. De mexicanske myndigheder derimod beskylder organiserede kriminelle for at stå bag.

Progressive bevægelser, organisationer og partier opfordres til at protestere i forbindelse med mordet på kammerat Gustavo og til at forstærke kampen for at vælte det rådne og reaktionære mexicanske regime.

I en fællesudtalelse fra FPR og PCM(m-l) den 4. februar hedder det:

- I går forsvandt vores kammerat Gustavo Salgado Delgado, medlem af Den revolutionære Folkefront, og han blev i dag fundet myrdet. Ansvarlige er delstatsregeringen i Morelos og den mexicanske stat i almindelighed. Denne forbrydelse er den del af den terrorpolitik, som staten gennemfører for at skræmme den folkelige bevægelse i almindelighed og vores organisation i særdeleshed.

- Denne forbrydelse smerter alle medlemmer af FPR, men giver os anledning til at stramme op på vores strukturer og fremme kampen mod dette regime af sult og elendighed, udbytning og død, og sikre dets fald.

- Vi vil ikke formindske vores deltagelse i de folkelige protester; vi vil tværtimod fortsat deltage i og fremme kampen for en national folkekongres, en grundlovgivende forsamling og en politik for politisk generalstrejke. Vi ved, at vi står ved et vendepunkt i dette lands historie, hvor vi må organisere os og samle alle i en enhedsproces for at vælte borgerskabet og dets stat; ellers vil fascismen åbent blive installeret i vores land.

- For at trække det klart op er det, vi foreslår, en revolution, der tilintetgør dette rådne politiske, økonomiske og sociale system, som ikke levner noget sted for disse udbyttere og deres repræsentanter, og som gør regnskabet op for hver eneste af folket, som er dræbt, forsvundet, tortureret og forfulgt.

- Ligesom vi fører kampen videre for Gustavo, Gegoria Alfonso, Lauro Juárez, Manuel Gonzalez, Gil Ramirez og

Statsterror i Mexico

andre kammerater, der er faldet i kampen, udtrykker vi sammen med vores jævnaldrende på tværs af sociale bevægelser vores sorg og vrede gennem stadig mere omfattende kampformer og organisation for at nå vores historiske mål.

Enhed i hele folket for arbejderklassens frigørelse!

Arbejdere i alle lande, forén jer!

Centralkomiteen – Den revolutionære Folkefront FPR

Centralkomiteen – Mexicos Kommunistiske Parti (Marxist-Leninister)

Grænsekontrol i Sydhavnen?

Øjeblikke efter at det blev afsløret at en skrothandler i Sydhavn handler med DSB-kabler, er Messerschmidt ude og kræve grænsekontrol 'nu'.

Som beboer i Sydhavn vil jeg påpege, at det altså ikke er os allesammen herude, der handler med DSBs kobber :-)

Faktisk bor her en hel masse forskellige mennesker. Nogle går på arbejde, andre suger bajere på Mozarts plads, der er en del småhandelnde osv.

Den økonomiske krise har selvfølgelig ikke gjort livet nemmere i Sydhavn, og forskellige stramninger i systemet kan mærkes for en del.

Det kan nogle gange være lidt svært for os, herude i 2450, at acceptere arbejdsløshed og deslige som en konsekvens af taljongleringer og aktie-spekulationer der foregår i et helt andet postnummer, men vi prøver at klare os så godt vi kan.

En grænsekontrol mellem Sydhavn og resten af landet ville også lægge et øget økonomisk pres på lokalrådets budget!

Det officielle Danmark har det nemlig lidt svært med grænser, og har i 14-15 år haft tendens til at krydse sådan nogle med tanks og jagerfly. Sydhavns økonomi risikerer at kollapse under preset, og i værste fald skal der skæres endnu mere ned herude, for at dække militæruddgifterne. (I forvejen kunne vi

godt bruge lidt flere midler til kulturlivet herude.)

Det virker altså som en meget generaliserende overreaktion, og det virker da også lidt absurd at tro at man kan løse Sydhavn eller Kbh's problemer, bare ved at lave en grænsekontrol mellem dem :D

Konkluderende ser jeg daglig en masse problemer, som ikke løses ved populistiske udmeldinger.

Disclaimer: Jeg tager toget til hverdag, og jeg synes det er irriterende, når der er problemer, så jeg synes det er ekstra irriterende, når politikkerne slår plat på det.

Af Kristian Dalgaard

Deltag i debatten
på kpnet.dk/blogs

Bankoverskud

- jo større des bedre, - intet er for småt -, og aktionærernes udbytte er igen i voldsom vækst, - jo, de har kæmpet hårdt for sagen -, og igen kan de øge aktiebesiddelsen, for igen at se hen mod,- ja, igen- øget bankoverskud.

Men sandelig, - banken er storaktør i egen butik,- den køber egne aktier op, for overskuddet herfra skal også gavne ud i fremtiden, hvor nye overskud venter med nye opkøb, - og nu må vi ikke glemme direktør og bestyrelse, - de får også pænt udbytte af overskuddet ved kraftige lønforhøjelser, så de igen kan investere i aktiekøb eller anden værdiforøgelse, - og hver især bidrager de med at holde liv i den kunstigt sammensatte
A/S KAPITALISME

N.B.

Hvad Sker Der i Tyrkiet?

debat om Tyrkiet

musik

digte

spisning

Lørdag Den 21. Februar
kl. 16.00
Vesterfælledvej 1,
1750 Kbh.V

Nazim Hikmet
Kulturforening
Griffenfeldsgade 41
2200 Kbh.N

OKTOBER
BOGCAFE
Vesterfælledvej 1,
1750 Kbh.V

Nu oprustes kampen for freden:

Stormanifestation 6. april 2015 (2. påskedag)

En bredt anlagt demonstration i påsken og deltagelse i en landsdækkende kampagne mod de planlagte køb af kampfly var blandt beslutningerne på en vel-besøgt og idé-sprudlende konference i Folkets Hus i Stengade, København, lørdag den 7. februar.

Netværket "Tid til fred – aktiv mod krig" havde indkaldt til konference med overskriften "Sæt freden på dagsordenen". Og det blev den – gennem oplæg, debat og ikke mindst en række fremadrettede workshops.

Krig, tortur, terrorlovgivning og sociale nedskæringer er blevet dagens politiske orden, og her var det konferencens idé at samle demokratiske kræfter af forskellig observans til at sige stop for denne udvikling og i stedet sætte freden på dagsordenen på en stærk og tydelig måde.

Konferencen var fremadrettet og boblede af kreative idéer, da knap et halvt hundrede folk fra især københavnske antikrigs-, menneskerettigheds-, klima- og miljøgrupper og andre satte sig sammen.

Det første konkrete fælles skridt, konferencen besluttede at tage, er planlægningen af en stor manifestation i København 2. påskedag.

Tid til fred-konferencen tilsluttede sig desuden idéen om, at aktiviteterne mod Danmarks køb af nye kampfly for milliarder bør styrkes og koordineres i en fælles kampagne under overskriften "Nej tak til nye kampfly!"

Sæt kryds i kalenderen

Revolutionært sommertræf ved Vadehavet

Fire spændende dage med politik og kammeratskab.

Fra torsdag den 30. juli - søndag den 2. august 2015

**TID TIL FRED
– aktiv mod krig**

På høje tid, at freden sættes på dagsordenen

*Udtalelse fra konferencen
'Sæt fred på dagsordenen'
København 7. februar 2015*

Danmark har været uafbrudt i krig, siden vores land blev inddraget i USA's terrorkrig – først i Afghanistan, så i Irak, i Libyen, og nu igen i Irak. For blot at nævne nogle af de lande, hvor den danske krigsmaskine har opereret. Danmark er blevet en spydspids i NATO's og EU's oprustning og ekspansion i Europa.

De skiftende regeringer og folketingsflertallet i dette årtusinde har opgivet en fredelig udenrigspolitik og erstattet den med en kostbar og katastrofal oprustnings- og krigspolitik. Den betyder militarisering af samfundslivet, accept af tortur, terrorlove og overvågning, der undergraver demokratiet og borgerrettighederne. Den tegner konturerne af en politistat.

Det er en politik, der ikke har støtte fra et flertal i befolkningen. Krigene sniges og manipuleres igennem. Det er tydeligt, at krigene og invasionerne ikke har ført til stop for terrorisme, til fred eller til demokrati i de krigshærgede lande, men ført til ufattelige lidelser og ødelæggelser. De har kun skadet de krigsførende nationer og deres brede befolkninger, der betaler for dem.

Konferencen 'Sæt fred på dagsordenen' samler demokratiske kræfter af forskellig observans imod krig, terror

og politistat – og forlanger et kursskifte i dansk politik NU.

Kravene vil blive understreget gennem en bredt anlagt manifestation i København den 6. april, som henvender sig til alle, som er enige i, at

**Det er tid til fred! Stop krigene!
Stop dansk krigsdeltagelse!**

**Der er tid til fred!
Stop indkøbene af de nye krigsfly!**

**Det er tid til fred!
Brug pengene på velstand!**

**Krig forurener kloden!
Stop spild af liv og naturressourcer!**

OKTOBER BOGBUTIK

**København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 91 86 28 82**

*Åbningstid:
alle hverdage 14-18*

**Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100**

**5000 Odense C
66 14 89 83**

*Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00*

**Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C**

*Åbningstid:
fredag 14 - 17.00*

Erdogan-regeringen forbyder metalarbejdere at strejke

Det tyrkiske ministerråd har nedlagt forbud mod de 15.000 metalarbejders strejke. Strejkeretten i Tyrkiet eksisterer kun på papiret, ikke i virkeligheden.

Et regeringsdekret underskrevet af Tyrkiets præsident Recep Erdogan forbød metalarbejdernes strejke ud fra en tyrkisk lov, der giver mulighed for at suspendere en strejke ud fra "hensynet til den nationale sikkerhed".

Det samme skete i 2003, 2004 og 2005 i gummi- og glasindustrien, og Erdogan-regeringen fik i 2014 en stor glasarbejder-strejke kendt ulovlig. Formelt set sker det i form af en udsættelse af strejken i 60 dage, hvad der er ensbetydende med et forbud.

Hverken et stop i produktion af glas eller biler, som størstedelen af metalarbejderne er beskæftiget med, kan på nogen måde true landets sikkerhed. Der er tale om ren terror mod strejkende arbejdere til hjælp for arbejdsgiverne. Strejkeretten er reelt fjernet i Tyrkiet – trods det at den er sikret i forfatnin-

"Afvis regeringens strejkeforbud," skriver Tyrkiets Arbejderparti (EMEP).

gen. Den tyrkiske regering frygter arbejderklassen, som en af de strejkende skriver på Facebook.

Tyrkiets Arbejderparti (EMEP) opfordrer alle arbejdere og demokratiske kræfter til at gøre sig til en del af denne strejke og kampen mod strejkeforbuddet.

I Kocaeli-provinsen i det nordvestlige Tyrkiet har det lokale provinsråd f.eks. holdt en pressekonference i protest mod strejkeforbuddet med over-

skriften Ja til klassesolidaritet – træk strejkeforbuddet tilbage!

De strejkende metalarbejders fagforening siger i en udtalelse:

Med strejkeforbuddet er vi gået ind i en ny fase i kampen. Vi fastholder arbejderklassens ret til at strejke og kræver, at regeringen overholder republikken Tyrkiets forfatning. Forbuddet giver arbejdsgiverne ret til at diktere slave-lignende tilstande på arbejdsmarkedet.

Vi strejker for en anstændig løn og anstændige arbejdsforhold og kræver fri forhandlingsret.

Vi vil aldrig overgive os!

Vi vil aldrig lade os skræmme!

Vi vil vinde! Vi kæmper for vores børn!

Vi bygger på sammenhold og vedholdenhed!

**LÆNGE LEVE
ARBEJDERNES ENHED!**

**LÆNGE LEVE
BİRLEŞİK METAL-İŞ!**

Kommunistisk Politik Indhold nr. 2 - 2015

TEMA: EU's KRISE – EURO,
GRÆKENLAND UKRAINE

Lyspunkter i formørket tid s. 2

Farvel til eurobindingen s. 3

OK2015 og lavtlønnen s. 4

Nej til bankunion s. 6

Eurokrise: Deflation og QE s. 8

Omsorgsinfluenza s. 11

For mangfoldighed s. 12

Syriza og det græske valg s. 14

Ukraine: Farlige signaler s. 16

TTIP: Overnationalt råd s. 19

Mexico:

En dræbt kammerat s. 21

